

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébe” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadást felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Megáldalak téged... és áldás leszel.

Van-e annál nagyobb áldás, mint áldássá lenni? Jákób igaztalan úton, csalás által szerezte meg az áldást, s ő maga nem lehetett áldássá. Ézsau dacos sírással akarta kierőszakolni az áldást, és ő sem lehetett áldássá. Csak az Ábrahám-lelkületű emberek lehetnek áldássá. Az alázatos, engedelmes lelkeket áldhatja meg Isten úgy, hogy az áldást nem tartják meg a maguk számára, hanem tovább adják. Mert az áldás, amely Isten szívéből ered, olyan, mint a jó mag; ha termékeny talajba hull, gazdag gyümölcsöt hoz. A kemény, rögös, tövises talaj a jó mag termőképességét is megronthatja. Az önző, kemény, engedetlen emberszíveken még Isten áldó kegyelme sem válhat foganatossá. De még a fogékony, áldást befogadó szívek is visszatartják az áldás kiterjedését, ha Isten kegyelme mellett megtűrik magukban a régi élet némely bűnének, vagy megkötözöttségének tövisseit és bogáncskóróit. Csak a teljesen átadott szívben lesz az áldás igazán foganatossá. Nő, kiterjed, gyümölcsöt hoz, a gyümölcsseit gazdagon hullatja másoknak ölébe. Az ó-embert, vagy a régi életnek bármely maradványát nem teheti áldássá az Úr. Csak aki elveszti a maga életét, nyeri meg a maga teljességében ezt az új életet, amely áldást áraszt. Az új élet, az tulajdonképpen az Úr Jézus élete — mi bennünk. Az Ő életén pedig beteljesült az az ígélet, hogy „ha önlelkét áldozatul adja, magot lát.” (És. 53:10.) Jézus élete a neki átadott emberi lelkeken keresztül hozza meg a maga gyümölcsseit, azokon a lelkeken keresztül, akiket áldássá tehetett. Ezek olyan lelkek, akik megtanulták Ábrahámmal együtt, hogy semmit se keresenek a maguk számára, semmit se akarjanak megtartani maguknak, hanem mindig mások javát keressék, s azt igyekezzenek előmozdítani. (I. Móz. 14:22—24.) S az áldás, amelyet úgy másokra árasztanak, lesz az ő életük legnagyobb áldása. Az Úr Jézus életerői gazdagon áradnak belé életökbe s míg másokat is gazdagítanak, önmaguk is növekednek a kegyelemben. „Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.” (Zsolt 84:8.)

Szeretnél-e áldássá lenni? Alázd meg és tagadd meg magadat! Szállj alá a mélybe, s Isten fog fölemelni, Ő tesz áldássá. Vargha Gy.-né.

A Golgotha hegye.

Sűrű köd ereszkedik az Aegeri tó partján emelkedő hegyekre. Mindig lejjebb és lejjebb száll. Az imént még égbenyúló, hóval fedett meredek hegycsúcsok, kopár sziklák, lassankint eltűnnek a köd homályában. A csak közelbelátó emberi szem nem tud keresztülhatolni rajta. A köd lassankint elborít, elfed mindent. Mindig közelebb jön, felém tart. Úgy állok ott, azon a kis fenyőfával bekerített magaslaton, mintha egy nagy, végtelen tenger közepén állnék egyedül.

Talán csak képzelem azt, hogy még nem is sok idővel ezelőtt olyan gyönyörű volt itt minden? Talán csak álom volt az egész? Azok a ragyogó, csillogó, hóborította hegycsúcsok, a pompás, égbenyúló, sötétzöld fenyőfák, a gazdag pázsit, a virágokkal teleszórt legelők, a rózsaszín, virágzó almafák? Minden, minden álom? — A szememet merőn előre szegeztem, hogy keresztüllássak a sűrű ködön. Már, már reményemet vesztem akartam otthagyni kilátó helyemet, amikor szemben, a legtávolabbi ponton egyszerre szakadozni kezdett a köd. Egy gyenge, erőtlén napsugár tört magának utat, keresztül a sötétségen, felém — aki vágyva kerestem a ködön át a fényt. Majd egy újabb kis fénysugár követte első társát és mindig több és több — egyszerre ott állt előttem, még a ködtenger közepén a napsugár kévében vakítóan csillogó havas hegycsúcs. A köd mögött friss hó esett rá, szebben csillogott, szebben ragyogott, mint valaha. Felsőleges látvány volt. El tudjátok ezt képzelni? — Most már tudtam, hogy ez nem volt álom, ez a szépség, ez a tündöklés: valóság. Isten napja keresztültört a ködön és elém tárta ezt a gyönyörű képet.

*

De még valamit láttam. Láttalak téged, szenvedő, vergődő ember-társam. Láttalak a ködtenger közepén állani. Talán már felcsillant előtted is egyszer egy felejthetetlen szép kép, az Istentől vezetett élet képe, de azután a közöny, a feledésködeigyekezett azt elled elfedni, elborítani. Te ott állsz egyedül, nem látsz semmit, de óh, nézz várva, lesve, remélve abba az irányba, ahol azt a képet láttad. És ha felcsillant előtted az első fénysugár, az isteni szeretet, a megváltó kegyelem első sugára — várj. Várj türelemmel, várd meg, míg megvilágosodik előtted is a Lélek világosságában az a felséges kép, az a hegycsúcs, ami a legragyogóbb, a legszebb. Az a világosság elég arra is, hogy a ködön keresztül beragyogja a te szeretetre vágyó szívedet. A világ sötét, sűrű ködén keresztül meglátod felül emelkedni, mindenben a Golgotha hegycsúcsát. „Én vagyok a világ világossága.“ de „Én vagyok az út“ azt is mondja az Úr. Lassankint mindig jobban szertefoszlik a köd, a golgothai világosság feléd árad, feléd... szenvedő, küzdő, sinylődő emberi lélek felé és te meglátod, az odavivő utat is.

Megindulsz tapogatódzva, buk-dácsolva, mint egy gyermek, de szemed a csúcsra néz, el nem tévedhetsz — és mire odaérsz — a tied lesz minden, minden.

Dr. F. M. d. t.

.....

Akinek nincs ideje a naponkénti biblia-olvasásra, meg fogja tapasztalni, hogy lesz ideje a betegségre. Akinek nincs ideje imádkozni, kell, hogy ideje legyen a meghalásra. Aki nem talál időt arra, hogy komolyan gondolkozzék önmaga felett, annak azért van elég ideje a bűnös cselekedetekre. És, akinek nincs ideje a bűnbánatra, — annak elég ideje lesz arra az örökkévalóságban, — amikor a bűnbánat már későn lesz és hiába.

Sámuel két könyve. (II.)

Dávid trónrajutásának történetével kezdődik S á m u e l m á s o d i k k ö n y v e. De egyébként Dávid már I. Sámuel 16-tól állandóan szerepel. Megismerjük ifjúságának történetét, jellemének fény- és árnyoldalait. Egyfelől messzemenő engedékenységet, mely az őt aljas módon üldöző Saullal szemben vezet (24 és 26), másfelől nagyragyásuktól duzzadó önértetét, mely hosszabb ideig a filiszteusokkal való cimborálásra s rabló-kalandoréletre csábítja s melyet azután az Úrnak úgy össze kell zúznia: egyrészt a Betsabével való s a 6. és 10. parancsolatba ütköző szégyenletes bűne, (11. fejj.) másrészt fiának, Absolonnak pártütése által. (15. fejj.) Igen, minden szépités és hamis máz nélkül ismerjük meg Sámuel könyveiben még az oly kiváló alakot is, mint Dávid. Egyeseket talán zavar is ez a leplezetlenség, de annál jobban tud mit csinálni vele egy olyan Bibliaolvasó ki a maga szívének romlottságával kész a legteljesebb mértékben megismerkedni. Finom, szinte újtestamentomi időkbe illő vonásokat is bőven találunk Dávidban. Hogy tudja szívét fékezni, s a dolgokat minden önzéstől menten szemlélni, mikor egy énekben siratja el ellenségének Saulnak s barátjának, Jonathánnak halálát! (1. fejj.) Hogy ragaszkodik az Úrhoz mindent félretevő megalázkodással, mikor a szövetségláda elszállításánál súlyos nehézségek merülnek fel! (6. fejj.) Ellenmondás nélkül fogadja az Úrtól, hogy a Jeruzsálem-i templomhoz csak a neki valót gyűjtheti össze, az építés dicsősége már nem lehet az övé. (7. fejj.) Mefibósettel, Jonathán fiával való jótéteménye egyike a Biblia legmegindítóbb történeteinek. Bűné-

nél is feltünőbb az a megalázkodási készség, mellyel Nátán intését fogadja. (12. fejj.) Hogyan kell az intést fogadni. — sok „Nebántsvirág“-természetű keresztyén tanulhat ebben még ma is Dávidtól. Bűnénel is feltünőbb az a teljes összetörtetésig menő bűnbánat, majd a bűnbocsánatban a legmélyebb örvendezésig menő hit, melynek két csodálatos terméke az 51. és 32. Zsoltár.

Dávidnak, mint királynak az életében több olyan vonást is találunk, mely egyenest az Úr Jézus királyságára emlékeztet. Az, hogy alacsonyságból emeltetik fel s a koronát nem mint zsákmányt ragadja magához, hanem megvárja „az idők teljességét.“ Az, hogy a népet ismét egy egységes, szent népnek akarja látni s az istentiszteleti élet emelésére, bensővételére mindent megtesz. Mélyen hatolt be Isten igéjének gazdagságába, jól tudva, hogy mit jelent az a szív számára. Amikor a templómépítés kapcsán szóba kerül a messze jövő, az Úr maga tesz ígéretet Dávidnak egy Fiúról, akiben méltán láthatja a mai Bibliaolvasó a Messiás újabb s ez egyszer Dávidnak tett megígérését. Az Úr voltaképp mindvégig megmaradt szigorúnak Dáviddal szemben. Uralkodásának utolsó műveleténél, a népszámlálásnál is ezt látjuk. (24. fejj.)

Az Úr viselkedésének egy olyan törvénye tárul itt egyébként eléink, mellyel minden fejlődő élet élő keresztyénnek találkoznia kell: később az Úr a kis dolgokat is jobban megítéli övéinél. Az öreg Dávid kénytelen megalázkodni. A népszámlálás mögött nagyzás és kérkedés lappangott, a büntetés súlyos s az e fölött való engesztelési áldozattal zárul Sámuel második könyve.

Komoly álom.

Egy gazdag kereskedő, egy német keresztyén közösség tagja, a lelki életében meglanyhult.

Egy reggel szórakozottan és leverten ment a reggelihez. Amikor megkérdezték tőle, hogy hogy van, nagyon rövid feleletet adott és csak nagy nehezen mondta el azután a következőket:

„Álmomban az alvilágban jártam, az elkárhozottak között. Összejövetel volt, amelyen az alvilág követői tartották a beszámolójukat. Kénytelen voltam meghallgatni — nem tudtam elmenekülni, mert az ajtót ijesztő alakok őrizték. A Sátán ült a trónon és a rendeleteit a legkisebb részletekig pontosan hajtották végre. A Sátánnak az a követe közeledett a trónhoz, aki engem odavezetett.“

„Milyen hírt hozol? Győztél? Sikerült N. N. kereskedőt a mennyei útról eltávolítani?“

„Nem, Uram és Királyom — suttogta félelemmel a sátán angyala — nem sikerült. Olyan komolyan veszi Isten dolgait, hogy nem hallgatott rám egy percig sem. Sőt azon igyekszik, hogy másokat is magával rántsion.“

„Nem jól végezted a dolgodat!“ — kiáltotta a Sátán.

„Minden tőlem telhetőt megtettem — felelte az angyal — nehézségeket szereztem neki a családi életében és kellemetlenséget az üzletben. Testi szenvedéseket mértem rá és a világ gúnyolódásának és megvetésének tettem ki, de semmi sem járt eredménnyel.“

„Még van remény — mondta a sötétség fejedelme — próbáld most meg jelentéktelen, kis kísértésekkel, hízelegj neki, ingereld a dicsvágyát és ne ereszd el szem elől. Menj dolgodra — okvetlenül győznöd kell — két év múlva várlak itt vele.“

Az álmok világában két év hamar lejár. Megint a Sátán birodalmában voltam a két év előtti vezetőmmel. A trón elé lépett és megkezdte beszámolóját: „Uram és Parancsolóm, azért jöttem, hogy jelentsem, hogy az áldozatom elhagyta az első szeretetet. Sok munkámba és fáradságomba került, mert egy angyal szüntelen ott volt körülöttem. Először azt érttettem meg velem, hogy a vasárnap megszentelését nem kell olyan nagyon komolyan venni. R. és S. is jó keresztyének és mégis minden vasárnap néhány óra hosszát nyitva van az üzletük. Azután a saját akarására és tudására hívtam fel a figyelmét és ezzel a hiúságát és dicsvágyát igyekeztem emelni. Még olvassa a Bibliát, eljár az istentiszteletre és a bibliaórákra, de már formaságokba kezd esni és ez már nem veszedelmes a mi számunkra.“

„Jól dolgoztál — kiáltott a Sátán — négy év múlva idehozod hozzam egészen lágyemelegen — divatkeresztyén lesz — de az én tulajdonom!“

Felébredtem — de néhány perc múlva megint ott jártam álmomban azon a rettenetes helyen. Megint láttam az ismerős sátáni követet uralkodója elé lépni.

„Győztem — kiáltott — ő a mienk, Uram és Mesterem! Miután négy év előtt elhagyta az első szeretetét, vezethettem őt lefelé, a csúszós talajon. Lassankint abbahagyta a Biblia olvasást, imádkozást. — Most már a mienk. Még eljár a templomba, vannak még ugyan néha komoly gondolatai, de én öröködöm felette, hogy ne találja meg az utat vissza az égbe.“

Ezután a Sátán követe látszólag megbékülve és a Sátán jóindulatát a maga számára biztosítva, visszavonult és — és én felébredtem. A verejtek csurgott rólam és alig

tudtam az éj borzalmaitól szabadulni. Milyen boldog voltam, hogy csak álom volt! De megértettem az álom komoly értelmét.

N. visszatért az első szeretetbe és új életet kezdett az ő Urával. Aznap reggel komoly áhitatot tartott. Új időszak kezdődött a szívében és az életében — öröm volt látni, hogy hogy haladt előre az Úr Jézus követésében.

Három hónap mulva N. súlyos beteg lett és meghalt. A halálos ágyán a gyász és az öröm könnyei folytak. Igen nagyot cselekedett vele az Úr. Hazamenetele előtt látta maga előtt megnyilni az eget. Átszellemült arccal nézett felfelé és így szólt: „Hála Neked, hűséges Megváltóm azért az első figyelmeztetésért, a Te megbocsátó szeretetedért és az enyéim üdvösségéért!” Nem sokkal azután hazament.

Kedves Olvasóm, ez a komoly figyelmeztetés nem szól neked is?

Ha Te vezetsz.

*Habár nehéz az út, vezess, Uram Te,
Amint akarsz,
A Lélek fegyverét is add kezembe,
Tied a harc.*

*Ahol vezetsz, sivár homokpusztában
Forrás fakad,
Haszólsz, eláll a szél, s a tengerárban
Nem zúg a hab.*

*Ahol Te vagy, járjak bár szikla-
Az üdv enyém, [parton,
S ha zúg az ellenség, fejem lehajtom
Öledbe én.*

Ford. Vargha Gyuláné

Megpróbálva.

Valaki megkérdezte egy kovács-
tót: „Hogy van az, hogy annyi szük-
séget szenvedsz és olyan sok nehé-
séged van? Figyellek téged. Amióta
tisztességes életet élsz és minden
embert szeretsz, sokkal több meg-
próbáltatáson mentél keresztül, mint
azelőtt. Én azt gondoltam, hogyha

valaki átadja az életét Istennek, akkor
megszűnnek a nehézségei. Nem ezt
mondta a lelkész úr?”

Ragyogó arccal felelte a kovács:
„Látod ezt a darab vasat? Ez egy
kocsinak a rugója lesz. Soká dolgoz-
tam ezen és keményítettem. Először
izzásba hoztam, azután pedig jég-
hideg vízbe mártottam. Ezt többször
megismétlem. Ha úgy látom, hogy
keményedik, akkor újra hevitem és
kalapácsolom kegyetlenül. Miközben
kipróbáltam, hogy melyik darab lesz
alkalmas, találtam olyant is, amely
nagyon merev volt, ezt félredobtam
a régi vashoz. Ez a régi vas érték-
telen, de a rugó értékes.” — Egy
percig elcsendesedett és a hallgatója
helyeslőleg bólintott. A kovács foly-
tatta: „Isten nemcsak azért ment
meg bennünket, hogy kellemes életet
éljünk. Ő el akar minket készíteni a
szolgálatra, ugyanúgy, ahogy én ezt
a darab vasat. Csak, amikor ez
világos lett előttem, tudtam mondani:
„Tégy próbára Uram, ahogyan Te
azt jónak látod, de ne dobj engem
is a régi vas közé.”

Zöldbéka-békesség.

Nézd a zöldbékát: Ha jó idő
van, akkor fent ül, ha esik, akkor
lent ül a vízben.

Így van ez a világi emberek
békességével is. A szerencse napja-
iban dicsekesznek a szívük békes-
ségével; de az élet viharában két-
ségbeesetten nyögnek.

Goethe, az ünnepezt költő így
sóhajt: „Édes béke, jöjj, óh jöjj ke-
lembel!” Elérte azt? Nem, mert nem
ott kereste, ahol található. Olyan
békességet, ami az élet nyugtalan-
ságában is megmarad, csak Jézus
adhat. Ő azt mondja: „Békességet
adok néktek, az én békességemet
adom néktek. Nem úgy adom, mint
a világ adja. Ne nyugtalankodjék a
ti szívetek, se ne féljen.”

K Ü L M I S S Z I Ó.

Az új ruha.

Egy indiánus és egy fehér ember együtt volt egyszer istentiszteleten. Az istentisztelet hatása alatt mindketten rájöttek elveszett voltukra. Az indiánus nem sokkal ezután megtapasztalhatta saját életében az Úr Jézus megváltó kegyelmét. A fehér ember nagyon soká volt nyomott hangulatban, amigyakran majdnem a kétségbeesésig fokozódott, amig egyszer azután előtte is megvilágosodott a megbocsátó szeretet.

Megkérdezte egy alkalommal barna testvérét: „Hogy van az, hogy én olyan soká voltam nyomott hangulatban és te olyan hamar találtál békességet?”

„Testvérem, — felelte az indiánus — megmondom neked: Jön egy gazdag herceg és egy új ruhát akar neked adni. Megnézed a saját ruhádat és azt mondod: „Az én ruhám elég jó, még eltart egy ideig.” Azután nekem ajánlja fel az új ruhát. Megnézem a régi bekecsemet és mondom: „Ez már nem jó, eldobom s magamra veszem az újat.” Így volt ez testvérem. Te megpróbáltad, hogy a te régi képzelte igazságod nem volna-e elég még egy ideig. De nekem, szegény indiánusnak, nem volt semmim, azért voltam mindjárt olyan boldog, amikor az Úr Jézus lett az én igazságom.“

Egy zsidó ifjú története.

Oroszország egyik városában élt egy hölgy, aki nagyon érdeklődött a zsidó ifjak sorsa iránt és nyelvórákat adott nekik. Néhány ifjú jelentkezett nála tanulásra. Tanulás közt az Új-Testamentumot is olvasták és megismerték az Úr Jézus életét. Egy Goroditsh nevű

ifjúban felébredt a vágy, hogy többet halljon az Úr Jézusról és amikor egy napon egy evangélikus templom előtt ment el és onnét énekhangokat hallott, bement. Éppen bibliórát tartottak. Utána beszélt a lelkész a zsidó ifjúval és meghívta, hogy látogasson el oda többször is. Ez természetesen nem maradt titokban. Néhány zsidó látta őt bemenni a templomba és elárulta az édesapjának. Atyja szigorúan megtiltotta, hogy még, egyszer belépjen a templomba. Állandóan figyelték és amikor egy este kijött az összejövetelről, néhány zsidó úgy elverte, hogy huzamosabb ideig fekvő beteg volt.

A helyzet olyan volt, hogy nem maradhatott tovább szülővárosában. A lelkész ajánlatával a hamburgi zsidómisszió házába ment. A missziói házban nemcsak nagy szorgalmat tanusított, hanem komolyan kutatta az igazságot. Nemsokára átadta szívét az Úr Jézusnakl megkeresztelkedett. Szíve égett az Úr Jézusért és Isten országáért.

Egy idő mulva egyik nagybátyja kérte, jöjjön hozzá Oroszországba és ott folytassa tanulmányait. Most már nyugodtan ment vissza, bízott benne, hogy Urát és Megváltóját követheti. Nem sokkal ezután azonban nagyon meghűlt és tüdőbaj jelei mutatkoztak rajta. Hosszas betegsége alatt élete tulardt az Úr Jézus iránti szeretettől. Nagybátyját és nagynénjét annyira megragadta bizonyágtévé élete, hogy meg akarták tudni, honnét meríti erejét. Olvasták az Új-Testamentumot, öccsük segítségével megismerték az Úr Jézust és életüket átadták neki.

Hazamenetele inkább mennybemenetel volt, mint halál. Rövid életében az Úr Jézus hűséges harcosa volt.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 16. Jer. 31 : 27—37. Csel. 5:12—33.

Az Úr, nem hogy elvetné azt a népet, amely oly sok szomorúságot okozott neki engedelmességével, hanem csodálatos kegyelemmel, még szorosabb szövetséget köt vele. A legszorosabb szövetség az, ha Isten beleírhatja az Ő törvényét az emberi szívnek hús tábláira. Ezt cselekedte Izrael népével. Ha ez a nép hűségesen megőrizte volna ezt a törvényt, ő lehetne a világ legboldogabb népe. De fájdalom, kivetette a szívéből s így Isten is elvetette őt.

Jun. 17. Jer. 32 : 1—15. Csel. 5 : 34—42.

Jeremiás még a legcsekélyebbek látszó, földi dolgokban is engedelmeskedik az Úrnak, mert tudja, hogy az Úr ez által is mondani akar valamit. Nincs a mindennapi életnek olyan jelentéktelennek látszó dolga, amelyben ne engedelmeskedhetnénk Istennek, vagy ne engedellenkedhetnénk. A fő dolog az, hogy szívünk igazán és egészen az Úr felé legyen fordulva, mert Ő akkor vezethet bennünket s megjelentetheti előttünk mindenben szent akaratát.

Jun. 18. Jer. 32 : 16—29, 36—44. V.

Móz. 6 : 4—13. Mikor az Úr azt parancsolta Jeremiásnak, hogy vegye meg az anatóli mezőt, akkor ez teljesen céltalan cselekedetnek látszott, mert hiszen az Úr szava szerint Izrael egész országának az ellenség kezébe kell kerülnie, s akkor minek ott Jeremiásnak a mező? De a próféta mégis engedelmeskedik s szívét búzgó imában tárja ki az Úr előtt, hogy megtudhassa a dolog értelmét. S az Úr felel is hűséges és engedelmes szolgájának és pedig örvendetes feleletet ad. A fenyítés csak ideiglenes, el fog érkezni a helyreállítás ideje. Az Úr parancsainak teljesítése sokszor látszik előnytelennek számunkra, de ha engedelmeskedünk, meg fogjuk látni a hasznát is.

Jun. 19. Luk. 16 : 19—31. I. Ján.

4 : 16—21. Máté 13 : 31—35. Csel. 4 : 32—35. Az igazi istenfélelem nem a büntetéstől való félelem, csak az attól való félelem, hogy Istent, aki úgy szeret bennünket, valamiképpen meg ne szomorítsuk. Félelemnek tehát kell lenni a szívünkben, de ez nem azonos a rossz lelkiismeret félelmével. Ettől teljesen megszabadít bennünket az Úr Jézus, ha egyszer átadtuk magunkat neki. Az Ő váltságahalálában való hit békeséggel és bizalommal tölti el a lelkünket s félelem helyett szeretetet önt belénk Isten iránt és embertársaink iránt.

Jun. 20. Zsolt. Csel. 6 : 1—7. Isten

népének osztályrésze az öröm és a dicséret. Boldog nép ez, mert tudja, hogy az Úr gondoskodik testi és lelki szükségéről, tudja, hogy bizalmára kegyelemmel válaszol s neki sem éhségtől, sem ellenségtől, sem haláltól nem kell félnie. S mint ahogy tudhatta ezt régenten az Úr választott népe, a testi Izrael, úgy tudhatja ma a lelki Izrael, az egyház, a Krisztus teste. Tagja vagy-e te annak a láthatatlan egyháznak, a Krisztus testének? Ha tagja vagy, úgy te is részes vagy mindabban az örömben és boldogságban, amelyet a szoltárió hirdet.

Jun. 21. Jer. 33 : 1—13. Csel. 6 : 8—15,

7 : 55—59. Nincs az a pusztaság, amelyből Istennek hatalma édenkertet ne varázsolhatna elő. Nincs az az összetört szív és élet, amely Istennek kegyelme és hatalma által meg ne épülhetne, boldoggá ne lehetne. S nincs az a nép sem, amely elestettségéből talpra ne állhatna, ha bűnét megbánja és Istenhez tér. Imádkozzunk a mi magyar népünkért, de ne felejsük, hogy csak azok imádkozhatnak hathatósan, akiknek szívét és életét az Úr már megépítette.

Jun. 22. Jer. 33 : 14—22, Csel. 8 : 1—8.

A Dávid sarjadékának örökkévaló királyság van ígérve. Ez az ígélet az Úr Jézusban teljesedett be. Ő hozta a földre Istennek teljes kegyelmét, de teljes igazságát is. Ő lett a mi igazságunkká, útunkká, életünké. Az a szövetség, amelyet Ő szerzett Isten és ember között, felbonthatatlan. De ebbe a szövetségbe bele kell lépni minden egyes embernek, önként, szabad akaratral. Senkire rá nem erőszakoltatik, de elfogadhatja mindenki, aki akarja. Elfogadta-e már te?

Jun. 23. Jer. 34 : 8—22, Csel. 8 : 9—25.

Isten parancsolatainak nem ideig, óráig kell engedelmeskedni, hanem állandóan. Sok ember odaadja szívét az Úrnak és engedelmesseget s hűséget ígér, azután megint visszavonja az ígéletét és elpártol. Ez sokkal nagyobb bűn, mint ha sohasem tért volna az Urhoz. Nemcsak az ótestamentomban szól ilyenekhez nagyon keményen az Úr, hanem az újtestamentomban is. Zsid. 6 : 4—6. Zsid. 10 : 26—31. Térjünk az Urhoz, de álljunk is mellette hűségesen és kitartóan.

Jun. 24. Jer. 35. Csel. 8 : 26—40. Áldott

család az, amelyben az atya jó tanácsokat ad a fiaknak, s a fiak követik azokat.

A mértékletesség, a tiszta erkölcs mindenkor meghozza a maga jutalmát. Egészen természetes jutalom ez, a jövődő nemzedéknek testi és lelki épisége, de az ilyen, egészen természetesnek látszó következmények is Isten áldó kezéből erednek, aki megjutalmazza a jót és megbünteti a gonoszt. Mert a mértékletesség és tiszta erkölcs is Isten parancsai közé tartoznak, s aki azok ellen vét, Isten ellen vét. Itt is helye van a Dávid bűnbánó imádságának: „Egyedül te ellened vétkeztem és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt.” (Zsolt. 51:6.)

Jun. 25. Jer. 36:1—8, Péld. 3:1—12. Az Ur mindent megpróbál, hogy a bűnöst megtérésre bírja. Imé, itt is felhasználja tömlöcben levő szolgáját, hogy ha az maga élőszóval nem szólhat is a néphez, szólhasson hozzá az írott ige által. Az írott igének ma is nagy ereje és hatalma van. Ebben rejlik a Szent-Léleknek az az ereje, amely a bűnöst megtérésre indítja, s így lehetségessé teszi, hogy Isten megbocsássa neki bűneit. Olvassuk ezt az írott igét a magunk lelkének javára és hirdessük mások lelkének üdvére. De hirdessük hittel, a Szent-Lélek erejében!

Jun. 26. Luk. 14:16—24, 1. Ján. 3:13—18, Máté 9:9—13, Róm. 10:1—15. Isten gyermekein gyakran megesis, hogy csodálkoznak azon, hogy a világ gyűlöli őket. Látszik, hogy az újember még nem eléggé uralkodik bennök. Csak az ó-ember tud csodálkozni a világ gyűlöletén, az új-ember természetesnek tartja azt. De azt is természetesnek tartja, hogy a gyűlöletet szeretettel viszonzozza, s még természetesebbnek, hogy az atyafiakat, azokat, akik vele együtt lennek gyermekei, szeresse és pedig ne csak szóval, hanem cselekedettel.

Jun. 27. Zsolt. 34:1—11, Csel. 9:1—9. Dávid ezt a zsoltárt legnehezebb, legszomorúbb napjaiban szerezte. S mégis mennyire túlárad abban az öröm, a hálaadás! Mennyire kiérzik belőle, hogy ezek nem üres szavak, hanem tapasztalatokon nyug-

vó bizonyágtétel. S Dávid mindenkit felszólít, hogy szerezze meg ezeket a tapasztalatokat. S miért ne volna ez lehetséges? Hiszen az Ur tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Csak mi is keressük meg Őt, mint Dávid, bizzunk benne és féljük Őt.

Jun. 28. Jer. 36:9—19, Csel. 9:10—22. Az írott igéből csakugyan kiárad Istennek ereje, s megéri azokat szívével, akik hallgadják. Megrettenve tekintenek egymásra. Megrettenve tekintenek egymásra. Akit Isten igéje még fel nem szabadított bűneinek terhe alól, annak meg kell retennie az igétől. Éreznie kell, hogy a szent és igazságos Istennel áll szemben, akinek törvényét mindeddig semmibe sem vette. Szent félelem ez, mely, ha helyet engedünk neki szívünkben, megtérésre vezet.

Jun. 29. Jer. 36:20—32, Csel. 9:23—31. Jójákim, Juda királya, nem enged szívében helyet a szent félelemnek. Ahelyett, hogy meghajolna az igében rejlő igazság előtt, fellázad ellene és vakmerő kézzel tűzbe dobja az írást. Aki nem akar engedni az igének, az nem is bírja elviselni annak hallását. Fut az olyan helyekről, ahol világosan és határozottan hirdették az ige, sőt ma is hallunk elég esetet, amelyben valaki, akit ingerelt másnak a bibliaolvasása, tűzbe dobta a szent könyvet. De Isten nem lehet megcsúfolni. Ki mit vet, azt aratándja. Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni. (Zsid. 10:31.)

Jun. 30. Jer. 37. Csel. 9:32—43. A hitetlenek nemcsak az Isten igéjére haragsznak, hanem azokra is, akik azt hirdetik. Mennyit kellett Jerémiásnak szenvednie azért, mert hamisítatlannal hirdette az Isten igéjét. Ő is úgy járt, mint később Pál apostol. Üldözték, megverték, tömlöcbe vetették, csak hogy elhallgattassák. De az Isten igéjét nem lehet bilincsekbe verni. Az szál szerzte még akkor is, ha az ige-hirdetők be vannak börtönözve. A Szent-Lélek talál magának utat. A szél fú, ahová akar, és nem tudod, honnan jó és hová megy. (Ján. 3:8.)

Vargha Gyuláné.

Szeretettel felhívjuk Olvasóink figyelmét arra, hogy a félévi előfizetés ezzel a számmal lejárt és kérjük azokat, akik csak félévre fizettek elő, hogy a mellékelt postautalvány felhasználásával előfizetésüket megújítsák.

Tisztelettel

A KIADÓHIVATAL.